

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2017 - 6749

Doknr.
531485

Dato
09-01-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 15. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 127 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Troels Ravn (S).

Spørgsmål nr. 127:

Vil ministeren give en opdatering på den dialog, som Børne- og Socialministeriet ifølge svar på § 20-spørgsmålet S 854 (folketingsåret 2016-17) siden marts 2017 har haft med KL om muligheden for at ordet "overvågning" tilføjes BPA-ordningens § 95, stk. 3, således at vi kan sikre den fornødne hjælp til den gruppe af sårbare og udsatte borgere, der har brug for forsvarlig hjælp i alle døgnets timer?

Svar:

Det kan indledningsvis oplyses, at Deloitte i sommeren 2017 på ministeriets anmodning har foretaget en afdækning af de økonomiske konsekvenser ved to scenarier for mulige lovændringer, hvorved der kan skabes hjemmel til at yde overvågning som en del af hjælpen efter servicelovens § 95 om kontant tilskud til ansættelse af hjælpere.

Det ene scenarie, hvor de borgere, der i forvejen får personlig og praktisk hjælp i mere end 20 timer om ugen efter § 95, stk. 3, skal have overvågning, hvis de har behov for det, skønnes at medføre merudgifter på ca. 80-90 mio. kr. årligt plus forøgede administrationsudgifter i kommunerne. Det andet scenarie, hvor alle borgere, hvis samlede behov for personlig og praktisk hjælp og overvågning skal overstige 20 timer om ugen som forudsætning for hjælp efter servicelovens § 95, stk. 3, skønnes at medføre merudgifter på 220-250 mio. kr. årligt plus forøgede administrationsudgifter i kommunerne.

Parallelt hermed har ministeriet haft de i spørgsmålet nævnte drøftelser med KL om de økonomiske konsekvenser af en eventuel kan-bestemmelse om overvågning, som kommunerne frit kan vælge at benytte, hvis de finder det hensigtsmæssigt og fagligt forsvarligt.

Disse drøftelser er fortsat hen gennem efteråret, og KL har i dialogen tilkendegivet, at en kan-bestemmelse efter deres opfattelse ikke vil være udgiftsneutral. KL vurderer derimod, at en kan-bestemmelse om overvågning vil medføre merudgifter i størrelsesordenen 150 mio. kr. årligt, fordi det politiske pres på at bringe en sådan kan-bestemmelse i anvendelse vil være massivt, selv om der ikke er en pligt for kommunerne til at yde sådan hjælp. KL finder endvidere, at udgifterne ved en kan-bestemmelse og en skal-bestemmelse som nævnt i det første af de to scenarier ovenfor vil være omtrent de samme, nemlig de 150 mio. kr. om året.

Konklusionen må derfor være, at overvågningsproblematikken ikke kan løses uden tilvejebringelse af massiv finansiering, som jeg beklageligvis ikke ser mig i stand til at anvise.

Med venlig hilsen
Mai Mercado